

Olipa kerran tyttö kuin vuonankaali, tyttö kuin pimeän vihannes. Olipa ja on. Hän sanoo: tämän te halusitte, kasvatitte vihanneksen, rakensitte tornin, viljelitte retiisiä, persiljaa, perunoita, noita.

Hän ajaa kasvimaalle traktorin. Sammuttaa valot tyttö kuin noita, yksivuotinen, ruohovartinen villinä kasvava yksilö, yksin koko Euroopassa. Asettaa itsensä tähän, jarruttaa näyttämölle. Katsopa tyttöä.

Olipa kerran tyttö ja on: vaalea Valeriaana. Hän uskoo olevansa seudulla yksin ja kaasuttaa. Hän päästää halunsa valloilleen, hiukset ja salaatinvarret, kirjoittaa kaikki 350 lajia, 14 sukua pohjoisen pallonpuoliskon lauhkealla vyöhykkeellä luonnonvaraisina kasvavat virmajuurikasvit koristekasvit lääkekasvit

kirjoittaa kaunis kalpea tyttö:

eräitä mykerökukkaisia kasveja elää Etelä-Amerikassa ja Andeilla. Onpa tyttö aika sekaisin. Hän luettelee ja esittelee koko tarpeiston, konehuoneista korkeimmat. Tältä nyt näyttää. Hienoa on! Hän nappaa tabun ja hyppää.

Tyttö kuin vuonankaali osaa kyllä lentää: akankaali, brysselinkaali, hapankaali, kanankaali, kiinankaali, käenkaali, linnunkaali, savojinkaali tyttö kuin hentoinen hius, puutarhan viimeinen kukkavihannes, saluunan rapsakka eväs.

Ei syö kaalia ollenkaan. Hän on laihan unen jäännös, tuiki tavallinen kukinto Antiikin Roomasta Ahvenanmaalle. Hän on haluttava tavattava, katsottava kaukana näyttämöllä. Sammuta valot, tähytäjä. Älä katso!

Kohtaamispaikalla, nyt hän asettaa lavasteet paikoilleen. Tavoiteltava, hyppää tornista alas ja syvemmälle lentää hunajasuu, ihana tyttö kostean kasvi. Ja niin hän kasvaa prinsessana ryytimaalla sanoo: maku on miedon pähkinäinen, hunajainen. Hän on kaksiahaarainen, litteä kukinto

kaksineuvoinen itusalaatti, jääsalaatti, kiehkurainen frisee. Tämä on jäävuoren huippu. Käänteinen torni. Tyttö on hiuslangan hintelä, kerää palmikkonsa, peikonlehtensä, sylinsä ja liitelee pois. Uskaltaakin!

Olipa kerran noita tohtori, puoskariakka ja ämmä. Aina niitä on. Ja tyttö on tyttö, kateuden peili, lumikinkaunis ja reipas tuhkaliisa. Hiusharjaansa nojaileva harjasten vanki kunnes tulee akka ja turmelee kaiken. Toruu: hiuslangan hintelä!

Sellainen tyttö: hyppää ja hyppää, putoilevat vuodet kuin vuoteet. Kulissin takana kuuluu humps.

Olipa kerran tyttö kuin vuonankaali, tyttö kuin keskushermosto. Hän kuivaa hiuksensa, elämänlangan, ottaa eliksiiriä, valmistautuu toimintaan. Tänä iltana sitkeät juurakot, siirrettävät lavasteet. Puskutraktorilla lähtee, nyt lähtee: nirri pois. Katsopa vaikka. Ei suostu itämään keväänkirkkaalla säällä.

Tyttö on kaalinkaunis, elää kuten elää kulissien takana. Ei suostu itämään noin vain. Tarhattu taimi kasvattaa versoja, laskee

lankoja, tanssii kuin prinsessa. Ei syö eikä kiipeä Valeriaana vaaleahius. Hän siirtää rakennuksensa muualle, näkötorniin, kellotorniin, rakentaa monumentin kaikille toreille, tunkee taimensa joutomaille, perunapellolle. Räjättyä pankin.

Hän on jo kirjoittanut kaiken, kasvattanut, syönyt moninkertaisesti C-vitamiinia, beetakaroteenia, foolihappoa, rasvahappoja erityisesti B-vitamiineja. Hän on tyttö kuin prinsessa tai joku kolmas

ja katsopa vain:

vilkkuvia valoja, hopeisia ruusukkeita. Yrttejä, rohtoja, rauhoittavia aineita. Kaiken rekvisiittansa hän kasaa vetokoneen koukkuun. Näin louskuvat telaketjut ja metsäkoneet, kyntövälineet, peräkärryn puitteet.

Tyttö hän on, mykeröinen maailmankaikkeudessa, pelkkä kaalinhiukkanen. Nappaa pillerin ja matkustaa pois. Hallankestävä tyttö melkein murskana mutta hengissä. Säilytetään kylmässä 2 – 5 asteessa, muovipussin sisällä.

Hän sanoo: tällaisen te kasvatitte: C-vitamiinia kuin appelsiinissa, rautaa kuin naudanlihassa. Beetakaroteenia, foolihappoa, rasvahappoja erityisesti B-vitamiineja.

Yksivuotinen, talvenkaunis lehtiruusukkeessaan.

Te kasvatitte kuten halusitte ja te saitte: pinaattia, perunoita, porkkanoita, noita. Tämä lyhyen päivän kasvi kasvaa prinsessan ilossa ja surussa. Kypsiä hedelmiä putoilee uusille kasvupaikoille.

Ja kappas vain! Hän on mykerökukkainen kaunokainen, matkustaa Baltiasta Bulgariaan, Pyreneiltä Pohjois-Kreikkaan, kylmänkestävä keltanokka, kaiken tietävä tulokas.

Ja nyt hän lentää keskitalvella, juhlatuulella, pinoissa ja pilkottuna. Sievästi pakattuna. Kiltti tyttö kuin tuhkimoinen, kateuden peili ja lumikinkaunis.

Tomera tyttö, hiusharjaansa nojaileva harjasten vanki. Lavan laidalla koko järjestys: ruohovartinen villi yksilö ja puoliperävaunut matkalla Euroopassa. Niin hän luulee.

Olipa kerran tyttö ja on, suloinen kuin vuonankaali eikä kaali ollenkaan. Hän asettuu alttiiksi, esiintyy estradilla, itsensä kokoinen, peruuttaa tapahtumapaikalle.

Katsopa tyttöä: Valeriaana. Hän uskoo olevansa yksin, päästää halunsa valloilleen. Kasvaa täyttä vauhtia ja mittaa.

Tyttö on sen pituinen niin kuin ollaan: hiekkamailla, joutomailla, kallioilla ja dyneillä kaikilla mantereilla, merenrantaniityillä, ratapihoilla, rujoilla kulmilla ikuisesti. Hän kasvaa kuin prinsessa, väijyy tarkkailuasemissa, pommikoneissa, lennonjohdossa, ennusmerkeissä, kaikissa puutarhoissa. Synnyttää kitkaa.

Katsopa itse: kaikissa puutarhoissa

hän kasvattaa versojaan, rakentaa kohtausta, ruokkii kaalimaata. Suostuu kerrankin itämään. Sen pituinen hän on, niin kuin kasvimaalla ollaan.